

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
3. juni 1997

Sag T-196/95

H.
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — pensionering uden ansøgning — nedsættelse af
Invaliditetsudvalget samt dettes arbejde — vedtægtens artikel 53 og artikel 59,
stk. 2 — meddelelse om afgørelsen«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 403

Angående: Påstand om annullation af Invaliditetsudvalgets udtalelse af 13. september 1994, af Kommissionens afgørelse af 27. september 1994 om at pensionere sagsøgeren uden ansøgning og af Kommissionens afgørelse af 27. juni 1995 om afvisning af sagsøgerens klage over denne afgørelse.

Udfald: Afvisning.

Resumé af dom

Sagsøgeren, som er forhenstående tjenestemand ved Kommissionen og indplaceret i lønklasse B3, fik ved afgørelse, truffet af Kommissionens rådgivende læge den 17. marts 1993, beordret sygeorlov uden ansøgning i medfør af artikel 59, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«).

Den 15. juni 1993 indgav sagsøgeren en klage over denne afgørelse.

Ved skrivelse af 17. juni 1993, som blev sendt med almindelig post til sagsøgerens adresse i Bruxelles, meddelte Kommissionen hende, at den i overensstemmelse med vedtægtens artikel 59, stk. 3, ville indbringe sagen for Invaliditetsudvalget. I denne forbindelse bad Kommissionen sagsøgeren meddele, hvilken læge hun ønskede skulle repræsentere hende i udvalget. Anmodningen herom gentog Kommissionen i en skrivelse af 15. juli 1993, som ligeledes blev sendt med almindelig post.

Da sagsøgeren ikke meddelte, hvilken læge hun ønskede skulle repræsentere hende, anmodede Kommissionen ved skrivelse af 17. december 1993 Domstolens præsident om på embeds vegne at udpege en læge i henhold til artikel 7, stk. 2, i vedtægtens bilag II.

Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. januar 1994 anlagde sagsøgeren sag, hvorunder hun nedlagde påstand om annullation af afgørelsen af 17. marts 1993 (sag T-8/94). Den 29. marts 1994 anmodede Kommissionen om, at retsforhandlingerne i sag T-8/94 blev udsat med den begrundelse, at Invaliditetsudvalget endnu ikke havde afgivet den udtalelse, som er foreskrevet i

vedtægtens artikel 59, stk. 3. Ved kendelse af 2. juni 1994 udsatte Retten retsforhandlingerne i sag T-8/94, indtil Invaliditetsudvalget havde afgivet udtalelse.

Ved skrivelse af 20. juni 1994 udpegede Domstolens præsident på embeds vegne en læge til at repræsentere sagsøgeren i Invaliditetsudvalget. Ved skrivelse af samme dag, som blev sendt med almindelig post, gav den læge, som Kommissionen havde udpeget, sagsøgeren meddelelse om, at der var nedsat et Invaliditetsudvalg og om dette udvalgs sammensætning.

Den 13. september 1994 konkluderede Invaliditetsudvalget, at sagsøgeren »[var] ramt af en vedvarende invaliditet, som [måtte] anses for fuldstændig, og som [medførte], at hun [var] ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hendes stillingsgruppe, hvorfor udvalget [var] forpligtet til at suspendere hendes tjeneste ved Kommissionen«. Ved afgørelse af 27. september 1994 besluttede ansættelsesmyndigheden under henvisning til Invaliditetsudvalgets udtalelse at pensionere sagsøgeren med virkning fra den 1. oktober 1994 i henhold til vedtægtens artikel 53 (herefter »ansættelsesmyndighedens afgørelse« eller »den anfægtede afgørelse«). Kommissionen har under sagen oplyst, at Sikkerhedstjenesten samme dag tilsendte sagsøgeren en skrivelse til dennes private adresse, vedlagt den anfægtede afgørelse og en kvittering for modtagelsen. Da sagsøgeren imidlertid ikke blev antruffet, underskrev hun ikke kvitteringen.

Formaliteten

Retten bemærkede, at klage- og søgsmålsfristerne i vedtægtens artikel 90 og 91 er præceptive, og at de ikke kan fraviges af parterne (præmis 28).

Henvisning til: Retten, 23. april 1996, sag T-113/95, Mancini mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 543, præmis 20.

Retten konstaterede, at sagen i overensstemmelse med vedtægtens artikel 91, stk. 3, var anlagt inden fristen på tre måneder fra den dag, da sagsøgeren havde modtaget meddelelse om afvisningen af klagen (præmis 29).

Videre bemærkede Retten, at bevisbyrden for, hvornår der er givet meddelelse om en anfægtet afgørelse, påhviler den part, som påberåber sig, at sagen er anlagt for sent i forhold til de i vedtægtens artikel 91 fastsatte frister (præmis 30).

Henvisning til: Retten, 9. juni 1994, sag T-94/92, X mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 481, præmis 22.

Retten tilføjede, at meddelelsen om afgørelsen skal give den pågældende mulighed for at få det rette kendskab til beslutningen og til administrationens begrundelse derfor. Betingelserne for, at en afgørelse kan anses for behørigt meddelt efter vedtægtens bestemmelser er, at dens indhold er blevet viderebragt til adressaten, og at denne har mulighed for at gøre sig bekendt med den (præmis 31).

Henvisning til: Domstolen, 15. juni 1976, sag 5/76, Jänsch mod Kommissionen, Sml. s. 1027, præmis 10; Retten, 8. juni 1993, sag T-50/92, Fiorani mod Parlamentet, Sml. II, s. 555, præmis 16; X mod Kommissionen, a.st., præmis 24.

Retten fandt, at udtrykket i vedtægtens artikel 90, stk. 2, »den dag, den pågældende får kendskab til den«, måtte fortolkes således, at den heri fastsatte frist først løber fra den dag, da tjenestemanden har fået kendskab til afgørelsens begrundelse og indholdet af dens konklusion (præmis 35).

Påstandene om annullation af afgørelsen af 27. juni 1995 om afvisning af sagsøgerens klage

Retten bemærkede, at når den trufne afgørelse om afvisning af en klage — den være sig stiltiende eller udtrykkelig — indeholder et rent afslag på klagen, bekræfter den blot den akt eller den undladelse, som klageren gør indsigelse mod, og udgør ikke i sig selv en anfægtelig akt. Kun når afgørelsen helt eller delvis tager klagen til følge, udgør den i sig selv en akt, som kan gøres til genstand for et søgsmål. En sag vedrørende en sådan afvisning af en klage må derfor antages at være rettet mod den bebyrdende retsakt, dvs. i det foreliggende tilfælde ansættelsesmyndighedens afgørelse (præmis 40).

Henvisning til: Domstolen, 28. maj 1980, forenede sager 33/79 og 75/79, Kuhner mod Kommissionen, Sml. s. 1677, præmis 9; Domstolen, 16. juni 1988, sag 371/87, Progoulis mod Kommissionen, Sml. s. 3081, præmis 17.

Påstandene om annullation af Invaliditetsudvalgets udtalelse

Herom bemærkede Retten, at forberedende akter såsom Invaliditetsudvalgets udtalelse, der var afgivet under en procedure i henhold til vedtægtens artikel 53 om pensionering af en tjenestemand uden ansøgning, ikke kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål. Sagsøgeren kan kun påberåbe sig ulovligheden af tidligere handlinger, som står i nær forbindelse med den afgørelse, der er truffet som afslutning på denne procedure, under et søgsmål til prøvelse af afgørelsen (præmis 48 og 49).

Henvisning til: Domstolen, 24. maj 1988, forenede sager 78/87 og 220/87, Santarelli mod Kommissionen, Sml. s. 2699, præmis 13; Retten, 22. marts 1995, sag T-586/93, Kotzonis mod ØSU, Sml. II, s. 665, præmis 28.

Påstandene om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 59, stk. 2

En lægeundersøgelse i henhold til vedtægtens artikel 59, stk. 2, på grundlag af hvilken en tjenestemand får beordret sygeorlov, omfatter ikke uden videre en undersøgelse af den pågældende tjenstemands fysiske helbred, men kan efter omstændighederne udelukkende bestå i en psykologisk undersøgelse i form af en række samtaler (præmis 62).

Anbringendet om, at såvel nedsættelsen af Invaliditetsudvalget som dets arbejde var ulovligt

Herom udtalte Retten, at domstolskontrollen ganske vist ikke kan udvides til at omfatte Invaliditetsudvalgets rent lægelige vurderinger — som må anses for definitive, når de er kommet i stand efter de forskriftsmæssige betingelser herom — men at der kan udøves domstolskontrol med lovligheden af udvalgets nedsættelse og virksomhed (præmis 75).

Henvisning til: Retten, 27. februar 1992, sag T-165/89, Plug mod Kommissionen, Sml. II, s. 367, præmis 75.

Hvad angår nedsættelsen af et Invaliditetsudvalg og den udpegelse af en læge til at repræsentere en tjenestemand i udvalget, som Domstolens præsident skal foretage i henhold til artikel 7, stk. 2, i vedtægtens bilag II, når den pågældende tjenestemand ikke selv har udpeget nogen læge, bemærkede Retten, at sådanne handlinger udgør administrative akter, hvorfor proceduren ikke har den kontradiktoriske karakter, som er særegen for en retssag (præmis 80).

I øvrigt tilkommer det Invaliditetsudvalget at afgøre, i hvilket omfang der skal tages hensyn til tidligere lægerapporter. Den omstændighed, at Invaliditetsudvalget nåede frem til en anden konklusion end en af de læger, der tidligere havde undersøgt sagsøgeren, var ikke i sig selv tilstrækkelig til at drage lovligheden af Invaliditetsudvalgets konklusioner i tvivl (præmis 86).

Henvisning til: Retten, 23. marts 1993, sag T-43/89 Rev., Gill mod Kommissionen, Sml. II, s. 303, præmis 39.

Hvad endelig angik spørgsmålet, om Invaliditetsudvalget havde mulighed for at udtale sig om sagsøgerens helbred udelukkende på grundlag af de dokumenter, der var indeholdt i sagsakterne — idet sagsøgeren havde nægtet at give møde for udvalget — fandt Retten, at dette spørgsmål henhørte under det lægelige skøn, som tilkommer udvalgets medlemmer (præmis 87).

Anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25

Vedrørende Invaliditetsudvalgets pligt til at begrunde en udtalelse bemærkede Retten, at denne begrundelsespligt skal afvejes over for hensynet til lægers tavshedspligt, som indebærer, at det, medmindre der foreligger ekstraordinære omstændigheder, er overladt til den enkelte læge at vurdere, om han skal meddele de patienter, han behandler eller undersøger, karakteren af de sygdomme, de pågældende måtte lide af. Denne afvejning foretages ved at give den pågældende mulighed for selv at udvirke, at den læge, vedkommende har valgt, får meddelelse om grundene til, at han er fundet at være ude af stand til at gøre tjeneste (præmis 95).

Henvisning til: Domstolen, 27. oktober 1977, sag 121/76, Moli mod Kommissionen, Sml. s. 1971, præmis 14 og 15; Retten, 14. april 1994, sag T-10/93, A. mod Kommissionen, Sml. II, s. 179, præmis 35.

Konklusion:

Sagen afvises for så vidt angår påstanden om annulation dels af afgørelsen af 27. juni 1995 om afvisning af klagen af 6. april 1995, dels af Invaliditetsudvalgets udtalelse af 13. september 1994.

I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Hver part bærer sine egne omkostninger.